

Een aantekening op Psalm 134

door: Robert Nisbet

Psalm 134

De laatste rookwolken van het avondoffer hebben zich vermengd met het blauw van de hemel. De pelgrims hebben de laatste tonen van de avondzang horen wegsterven. De wachters gaan hun post betrekken. De vierentwintig Levieten, de drie priesters en de kapitein van de garde van wie het de plicht is om van zonsondergang tot zonsopgang over de heilige gebouwen te waken, bevinden zich al op hun post. De menigte verwijdert zich door de poorten, die spoedig gesloten zullen worden, om zich, althans voor velen van hen, nooit weer te openen. Maar zij nemen geen afscheid, voordat zij nog een keer uitdrukking geven aan het godvrezende gevoel dat hun harten vervult. Ze wenden zich naar de wachters op de torens en de muren, en spreken tot hen in een heilig lied. Het lied bevat een broederlijke vermaning maar ook een ontroerende bede:

“Komt, prijst de HERE, alle gij knechten des HEREN, die des nachts in het huis des HEREN staat. Heft uw handen op naar het heiligdom en prijst de HERE”.

De wachters zijn niet geheel onvoorbereid op dit verzoek en in bewoordingen die over de dichtbevolkte stad naar de eenzame Kidron vallei afdalen en als een engelenzang klinken, beantwoorden zij van hun verheven hoogte de bede, die hun dit zegenend vaarwel had toegeroepen:

“De HERE zegene u uit Sion, Hij, die hemel en aarde gemaakt heeft”.

Uit: De psalmen Davids – C.H. Spurgeon - blz. 403 dl. 5

Oude Sporen 2008